

Nu-s vii doar viii...

Liuba Sârbu

(în memoria mamei mele...)

Plecată mi-a rămas pleoapa...
Știind că sus este lumină
ea tremură și se închină
și-și curge apa.

Senin e cerul.
Șoptește și mă tot îndeamnă
să-i simt căldura lui dar...Mamă!
în mine-i gerul.

Te-ai dus devreme.
Că viața merge înainte...,mintea mea știe,
Din tine-am răsărit atât de vie...
Sufletu-mi geme...

Nu-s vii doar viii...
Știu că din ceruri mă veghezi
O simt când scriu, sau merg pe străzi,
Căci vii sunt morții și morți sunt viii...

Versuri:© Liuba Sârbu 2015/Mai/07